

РЕШЕНИЕ

№ 2710

гр. София, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 28.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **1079** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Р. К., гражданка на П., [дата на раждане], подадена чрез адв.А., против Отказ на виза по нейно заявление от 29.09.2022 г., издаден на 12.01.2023 г. от Завеждащ консулската служба, Първи секретар при Посолството на РБългария в И., П..

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в неправилност, немотивираност, нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. В жалбата са изложени подробни съображения за изпълнени изисквания на закова във връзка с издаване на поисканата виза. От Съда се иска да отмени оспорения отказ, като на административния орган бъдат дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, както и да присъди на жалбоподателя сторените по делото разноски. В с.з. жалбоподателят чрез адв.А. е подал писмено становище, в което поддържа жалбата и моли Съда да я уважи. Претендира разноски.

Ответникът – Завеждащ консулската служба, Първи секретар при Посолството на РБългария в И., П., не се явява, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд-София град приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление ISB22000197V, подадено на 29.09.2022 г. в консулската служба при Посолството на РБългария в И., П. (л.11 и превод на л.72), Р. К., гражданка на П., е кандидатствала за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"). В заявлението е посочено, че заявителят притежава обикновен паспорт № СР41111322, издаден на 17.01.2022 г. от Национален орган по регистрация и база данни в П., със срок на валидност 16.01.2027 г. Като лице, отправило поканата за пребиваване на територията на РБългария, е посочен гражданин на Великобритания - Х. З., [дата на раждане] , съпруг на апликанта. Отразени са данни за валидно издаден документ за самоличност на бащата във Великобритания. Посочен е адрес в [населено място], на който се твърди, че пребивава лицето, отправило поканата, и на който при пристигане в страната ще отседне апликантът. Към заявлението са представени следните документи: Декларация от канещото лице – Х. З., в която е отразено, че е жител на РБългария и желае семейството му, състоящо се от жалбоподателката Р. К. и децата им Г. К. и С. К. да го посетят именно в България, като се задължава да поеме издръжката им за посочения в заявлението едномесечен период на пребиваване. Приложено е извлечение с данни за открита банкова сметка на името на лицето, отправило поканата - Х. З. и за наличността ѝ към 31.08.2022 г. Представени са и самолетни билети за двупосочно пътуване от ИР П. през Турция до България и обратно за посочените в заявлението дати – 24.10.2022 г. и 14.11.2022 г. Приложени са документ за раждане на заявителя, удостоверение за регистрация на брак и документ за гражданство на лицето, отправило поканата.

В административното производство е проведена процедура по съгласуване с Държавна агенция „Национална сигурност“, в хода на която е изготвено писмо рег.№ М-22850/17.11.2022 г. (л.56), в което е посочено, че са направени неуспешни опити за контакт с домакина на чуждата гражданка, като същият не е открит на посочения адрес за пребиваване, както и на предоставения за връзка мобилен телефонен номер; след извършени допълнителни проверки у установено, че домакинът на апликанта действително не пребивава в РБългария; потърсен е за съдействие адв.В. М., посредник на множество чужди граждани при кандидатстване за визи; установен е засилен миграционен интерес от пакистански граждани, получили статут на продължително пребиваващи чужденци в страни от З. Европа, които отправят покани за частни посещения на свои близки и роднини, като действията се предприемат с цел същите да придобият законно пребиваване на територията на РБългария и страни от З. Европа. В заключение е посочено, че от придобитата информация може да се направи обоснован извод, че отправената покана е с цел лицата да използват страната ни транзитен пункт към страни от З. Европа.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденката не е доказала целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ (л.24). Отказът е постановен на основание чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ – лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; както и чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ – има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Към указаните основания са отразени допълнителни бележки – „Апликантът не доказва по убедителен начин целта и условията на престой. Анализът на представените документи сочи, че изявленията

на апликанта са непълни, неубедителни - обосновано предположение за формално изпълнение изискванията на ЗЧРБ“.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от ЗЧРБ; Заповед № 12/22.08.2022 г. на временно управляващия Посолството на Република България в [населено място], П., с която Т. Г. М. – Завеждащ консулската служба, Първи секретар при Посолството на РБългария в И., е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи; Заповед № К-499/23.08.2022 г. на Министъра на външните работи, с която Т. Г. М. е определен за изпълнение функциите на Първи секретар, МОЛ при Посолството на РБългария в И..

Приети са още изразеното становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ по извършената съгласувателна процедура по Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и по Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, дадено във връзка със заявление от апликанта - ISB22000197V, подадено на 29.09.2022 г., чието съдържание е възпроизведено по-горе.

Жалбоподателят представи преводи на писмените доказателства от чужд език (л.49, л.71).

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 12.01.2023 г. Жалбата е подадена до съда по ел.поща на 26.01.2023 г., видно от приложената разпечатка (л.51) - в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, чрез надлежно упълномощен адвокат (л.9) и при наличието на правен интерес от оспорване. Поради изложеното жалбата му е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът намира, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "С" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото са представени Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от ЗЧРБ (л.26); Заповед № 12/22.08.2022 г. на временно управляващия Посолството на Република България в [населено място], П., с която Т. Г. М. – Завеждащ консулската служба, Първи секретар при Посолството на РБългария в И., е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи (л.27); Заповед № К-499/23.08.2022 г. на Министъра на външните работи, с която Т. Г. М. е определен за изпълнение

функциите на Първи секретар, МОЛ при Посолството на РБългария в И. (л.46).

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Нормата на чл.8 ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл.10 ЗЧРБ и чл.34 НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 и т.22 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и че има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Допълнително е вписано, че апликантът не доказва по убедителен начин целта и условията на престой, а анализът на представените документи сочи, че изявленията на апликанта са непълни, неубедителни - обосновано предположение за формално изпълнение изискванията на ЗЧРБ. Фактическото преследване на подобна цел предполага недостоверност на заявеното намерение в представените към заявлението за издаване на виза документи, каквото е констатирано и от административния орган, издал оспорения Отказ.

Съгласно разпоредбата на чл.170, ал.2 АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият следва да установи, че са били налице основанията за неговото издаване. За разрешаване на спора Съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указва на подателя на жалбата, че носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения, като може да ангажира всички допустими доказателства.

Съдът намира, че в хода на проведеното съдебно производство жалбоподателят не

мога да обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, въпреки дадените му указания по чл.170, ал.2 АПК. При установена от закона тежест да докаже, че са били налице основанията за издаване на искания административен акт – виза за краткосрочно пребиваване, оспорващият не представи доказателства, опровергаващи направените констатации на длъжностните лица от ДАНС, обективирани в отрицателното й становище. Същото е официален документ, който обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти. Разпоредбата на чл.27, ал.6 НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Шенгенската информационна система и Виенската информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова по реда на чл.22 от Визовия кодекс. От приложеното писмо, с което е изпратена информацията от ДАНС, се установява, че консулското длъжностно лице е изпратило информация за подаденото заявление от жалбоподателката.

Изложеното в представената официална информация от ДАНС поражда основателни съмнения относно достоверността и надеждността на изявленията на заявителя, поради което основателно същите са послужили за прилагане на хипотезите на чл.10, ал.1, т.17 и т.22 ЗЧРБ. Въпреки, че не е предвидено ограничение за отправяне на покана от лице, което дори не пребивава постоянно на територията на РБългария, задължително е представянето на достоверна информация относно поетия ангажимент към поканеното лице за осигуряване на неговото пребиваване при гостуването, за лица – членове на семейството.

В приетото по делото писмо на ДАНС е отразено, че канещият З. Х., който е съпруг на апликанта, е гражданин на Великобритания. В резултат на извършени проверки и неколкочкратни опити за установяване обстоятелствата около отправената покана и целта на престоя в страната ни е установено, че Х. не пребивава на територията на РБългария. Това налага извода, че всъщност лицето използва страната, като транзитен пункт за достигане до страни от З. Европа.

След като домакинът на чуждата гражданка не е открит на посочения адрес за пребиваване, както и на предоставения за връзка мобилен телефонен номер, който е номер и на кантората на адв.М., се налага извод за доказаност на констатацията за засилен миграционен интерес от страна на граждани от П., които са получили статут в страни от З. Европа, да отправят покани за частно посещение на свои близки и роднини. Предвид изложеното следва изводът, че действително не става ясно каква е целта на посещението на заявителя, след като нито съпругът й, нито каквито и да е други негови близки или роднини живеят или пребивават в РБългария. Канещото лице не е представило доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за осигуряване издръжката на жалбоподателката, трудова заетост и получавани доходи.

Съдът не приема изложената в жалбата теза, че са представени всички необходими документи и въз основа на тях неминуемо следва да бъде издадена исканата виза. Наистина към заявлението са представени изискуемите от закона и правилника документи, но от събраните доказателства се установява, тези изисквания са

изпълнени само формално.

Съдът съобрази и практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС), който в Решение от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19 посочва, че въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ е издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита. В светлината на цитираното тълкуване, дадено от СЕС, Съдът намира, че оспореният отказ съдържа реквизитите на Визовия кодекс (понастоящем Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността), посочени по-горе съобразен и с практиката на СЕС.

Съвкупната преценка на така установените факти и обстоятелства правилно и обосновано е навела административния орган на извод за наличие на основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т.22 ЗЧРБ. Актът е мотивиран с установени при административната проверка факти и обстоятелства. От своя страна, кандидатът не е доказал благоприятния за него факт. Отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По изложените съображения Съдът намира, че обжалваният отказ за издаване на виза е законосъобразен, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. К., гражданка на П., [дата на раждане] , против Отказ на виза по нейно заявление от 29.09.2022 г., издаден на 12.01.2023 г. от Завеждащ консулската служба, Първи секретар при Посолството на РБългария в И., П..

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: